هرکس خود را به کسی غیر از پدرش نسبت دهد، درحالی که می داند آن غیر، پدرش نیست، بهشت بر او حرام است.

از سعد بن ابی وقاص رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنِ ادَّعَى إِلَى غَيْرِ أَبِيهِ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ غَيْرُ أَبِيهِ، فَالجَنَّةُ عَلَيْهِ حَرَامٌ»: «هرکس خود را به کسی غیر از پدرش نسبت دهد، درحالی که می داند آن غیر، پدرش نیست، بهشت بر او حرام است».

[صحیح است] [متفق علیه]

حدیث مذکور در مورد امری هشدار می دهد و از آن بر حذر می دارد که اهل جاهلیت مرتکب می شدند؛ اینکه خود را به کسی جز پدرشان نسبت می دادند؛ حال آنکه بر هرکسی واجب است خود را به خانواده و پدر و پدربزرگ و پدربزرگ پدرش و به طور کلی اجدادش نسبت دهد؛ و برای او حلال و روا نیست که خود را به کسی جز پدرش نسبت دهد با اینکه می داند آن غیر، پدرش نیست؛ به عنوان مثال اگر پدرش از فلان قبیله است و قبیله ی مذکور عیب و نقصی دارد که قبیله ی دیگر ندارد، در صورتی که خود را به قبیله ی دوم نسبت دهد که از جایگاه بهتری برخوردار است تا عیب قبیله اش را از خود دور گرداند، به او وعید محرومیت از بهشت داده شده است.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6376